

— Csak egyenként, uraim! — igyekszem leinteni őket. — Csak sorjában! Mi a baj?

— Egy pénzes csibész kapta meg a lakást! — fújtat Márer.

Most áruljam el, hogy én nem tehetek róla? Hogy nem volt hatalmam az általam teremtett figura fölött? Nem, azt már nem!

— Tudom, én csináltam — felelem erőltetett nyugalommal.

Kenéz dühösen mondja:

— Szép kis író maga, ha az ilyen szerencselovagokat veszi pártfogásába!

Mielőtt válaszolnék, rágyújtok.

— Nem én pártfogolom őket, hanem maguk. Igen, maga, Kenéz! Maga, aki romantikus lelkesedéssel jelenti ki, hogy lemondana a lakásról a rászorultabb javára, s közben acsarkodik, minden követ megmozgat, hogy sikerüljön megkaparintania. És maga, Márer, akiből elszökött az apja harcos természete. Legfeljebb a hangerőt örökölhette. Csak szájalni tudott és fenyegetőzni, de amikor valóban küzdenie kellett volna a jogos jussért, maga megriadt, és sietve visszahúzódott nedves szobája falai közé... És nézzék, amíg maguk ferde szemmel és gyanakodva lesik egymást, addig ez a Daróczy... Ebben én már nem tudok segíteni.

— Ördögi játék volt ez magától — morogja kissé meghunyászkodva a tisztviselő.

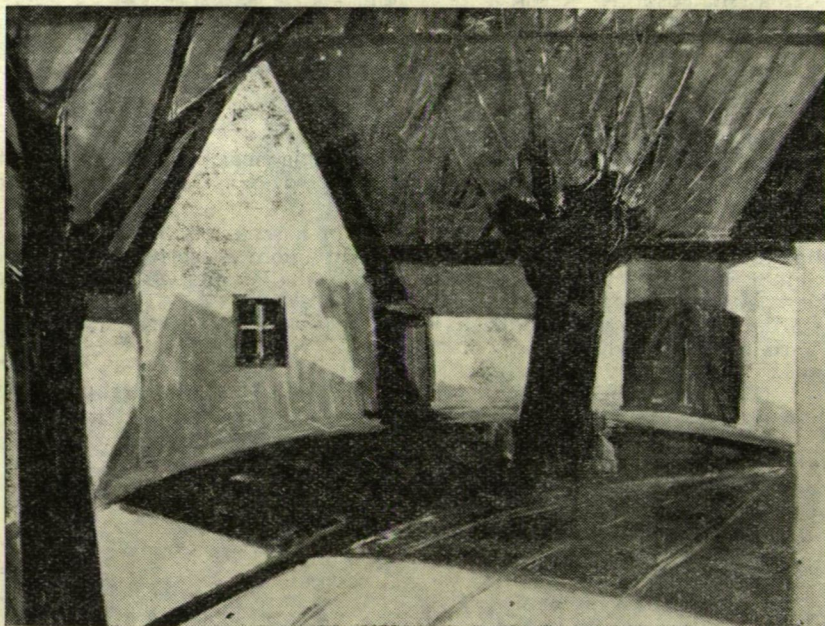
— De nem minden tanulás nélkül!

Ezzel karon fogom két barátomat, és elvezetem őket oda, ahol fiatal, sokszemű házak nyújtózkodnak az állványok között.

— Nézzék csak! Ide költözik Daróczy. A maguk lakásába. És figyeljek meg, röhög, míg a bútorait hordják! Megsúghatom: rajtunk röhög.

Megpillantom kétségbeesett arcukat, s hirtelen megszánom őket:

— De hát ez szerencsére csak játék volt, kedves barátaim! — mondom, s mivel mást már úgyszem tehetek, sorban áthúzom őket a betűktől tarka papíron.

Noel Ödön Gábor: Utcarészlet